

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 230.192 van 13 februari 2015
in de zaak A. 212.053/XIV-35.563**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Jan Helsen
 kantoor houdend te 2640 Mortsel
 Pieter Reypenslei 25
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE
VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN
kantoor houdend te 1000 Brussel
Koning Albert II-laan 26A

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 31 maart 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 119.750 van 27 februari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.422 van 15 april 2014.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 17 december 2014.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Meral Kalin, die *loco* advocaat Jan Helsen verschijnt voor verzoeker, en attaché Kristine Goossens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker komt op 13 juni 2011 België binnen en verklaart zich op 14 juni 2011 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 14 augustus 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 27 september 2013 tekent verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In een beschikking van 6 november 2013, genomen met toepassing van artikel 39/73, § 1 en § 2, van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet), wordt overwogen dat de kennisgeving van de aanvankelijk bestreden beslissing is gebeurd op 19 augustus 2013 en dat het op 27 september 2013 verstuurde verzoekschrift tot beroep is ingediend buiten de wettelijke termijn.

Nadat de partijen op vraag van verzoeker zijn gehoord, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een tussenarrest van 19 december 2013 vast dat de kennisgeving van de aanvankelijk bestreden beslissing niet correct is gebeurd op 19 augustus 2013 en dat uit het administratief dossier niet kan worden afgeleid wanneer die kennisgeving aan verzoeker is gebeurd, zodat de wettelijke termijn waarbinnen het beroep moest worden ingediend niet kan worden vastgesteld. Het debat wordt heropend en de zaak wordt opnieuw vastgesteld.

Met een arrest van 27 februari 2014 wordt verzoekers beroep “onontvankelijk *ratione temporis*” verklaard. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt dat de aanvankelijk bestreden beslissing op 19 augustus 2013 aan verzoeker werd betekend, dat het beroep evenwel pas op 27 september 2013 werd ingediend, hetzij buiten de voorziene termijn van 30 dagen, en dat het op 27 september 2013 ingediende beroep dienvolgens laattijdig is. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Standpunt van de partijen

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van “de materiële motiveringsplicht, alsook van de formele motiveringsplicht, zoals

vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene rechtsbeginselen, meer bepaald het gezag van gewijsde en de kracht van gewijsde van een arrest, alsook beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsverplichting, meer bepaald alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen, alsook schending van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, nl. het gezag van gewijsde van een arrest, vastgelegd in art. 23 ev. Ger.W., meer in bijzonder art. 28 Ger.W.” Hij licht dit als volgt toe:

“Doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest van 27/2/2014n nr. 119750, oordeelde dat het beroep verworpen wordt ratione temporis daar het laattijdig zou zijn.

Terwijl artikelen 2 en 3 van de wet van 29/7/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat beslissingen niet dubieus, noch elkaar mogen tegenspreken wat a fortiori uiteraard geldt voor arresten;

Terwijl het in artikel 23 ev. Ger. W. vastgelegde principe dat een arrest, gezag van gewijsde heeft en het in casu zelfs al in kracht van gewijsde is getreden;

Dat zodoende kan worden vastgesteld dat aan alle wettelijke vereisten voor een cassatieberoep is voldaan :

Het middel is nauwkeurig, dienend, het heeft betrekking op de bestreden beslissing en het heeft betrekking op een relevante rechtsvraag.

Dat het middel tot cassatie kan leiden daar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een volstrekt tegenstrijdige beslissing heeft genomen en dan ook het gezag van gewijsde van haar eerste arrest in het dossier, waartegen geen cassatieberoep werd aangetekend, heeft genegeerd;

Dat de raad een op straffe van nietigheid voorgeschreven vereiste heeft genegeerd;

Dat het belang van verzoeker buiten kijf staat aangezien hij bij gebreke aan vernietiging verplicht wordt om het land te verlaten.

Daarnaast is het een principiëbs beslissing teneinde de eenheid van de rechtspraak te garanderen en bovendien is de schending van het gezag van gewijsde uiteraard van openbare orde.”

5. De verwerende partij stelt in de memorie van antwoord dat verzoeker niet in redelijkheid kan aanvoeren, enerzijds dat de juridische en feitelijke overwegingen niet in het bestreden arrest zijn weergegeven en anderzijds dat die redenen niet deugdzzaam zijn. Uit het verzoekschrift blijkt immers dat verzoeker de motieven van het bestreden arrest kent. De beginselen van behoorlijk bestuur, zoals de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, zijn niet van toepassing op juridictionele beslissingen zoals het bestreden arrest.

Artikel 23 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek kunnen volgens de verwerende partij niet dienstig worden ingeroepen omdat zij betrekking hebben op gerechtelijke vorderingen terwijl het bestreden arrest een ambtshalve vaststelling betreft. Deze artikelen dienen te worden gelezen samen met artikel 19 van het Gerechtelijk Wetboek, waarvan verzoeker echter geen schending inroept. Uit de samenlezing van de artikelen 19 en 24 van het Gerechtelijk Wetboek volgt dat het miskennen van de uitputting van rechtsmacht meteen afbreuk doet aan het gezag van gewijsde waarmee de eerder in een tussenarrest vervatte beslissing zou zijn behept. De verwerende partij benadrukt dat een partij daarom onmogelijk een beroep kan doen op het gezag van gewijsde van een tussenvonnis, binnen dezelfde aanleg waarin dat tussenvonnis werd gewezen. Het Hof van Cassatie onderzoekt niet of er inderdaad een tegenstrijdigheid bestaat tussen beide vonnissen, gewezen in hetzelfde geding tussen dezelfde partijen, doch beperkt zich ertoe te stellen dat “het onderdeel hierop neerkomt dat de appelrechters uitspraak hebben gedaan over een geschilpunt, terwijl zij in het tussenvonnis hun rechtsmacht over het geschilpunt volledig hebben uitgeoefend”.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat het eerste arrest een eindvonnis was wat betreft de laattijdigheid van het hoger beroep en dat het tweede arrest het gezag van gewijsde van het eerste arrest schond. Het is irrelevant of verzoeker de schending van artikel 19 van het Gerechtelijk Wetboek vermeldt, vermits de betwisting niet is of het eerste arrest al dan niet een eindarrest was. Verzoeker besluit dat vaststaat dat het eerste arrest wat betreft de laattijdigheid een eindarrest was en dat de verwerende partij zich naar dat arrest heeft geschikt vermits zij er geen cassatieberoep tegen heeft aangetekend.

7. Ter terechtzitting verklaart de verwerende partij zich “naar de wijsheid” van de Raad van State te gedragen.

Beoordeling

8. Het gezag van gewijsde geldt als een algemeen rechtsbeginsel en is ook verbonden aan de beslissingen van administratieve rechtscolleges. Het is verbonden aan iedere eindbeslissing in de zin van een definitieve beslechting door de rechter van een bij hem aanhangig geschilpunt. Dergelijke eindbeslissing kan ook deel uitmaken van een tussenvonnis of –arrest.

In zijn tussenarrest van 19 december 2013 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat “de kennisgeving van de bestreden beslissing [...] niet correct is gebeurd op 19 augustus 2013” en dat “uit het administratief dossier niet kan worden afgeleid wanneer de bestreden beslissing aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht”. Wat deze vaststelling betreft, vormt het tussenarrest van 19 december 2013 een eindbeslissing.

Bij de uitspraak van het bestreden arrest was de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gebonden door het gezag van gewijsde van het voornoemde tussenarrest. Door in het bestreden arrest alsnog de regelmatigheid van de kennisgeving van de aanvankelijk bestreden beslissing op 19 augustus 2013 aan te nemen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het gezag van gewijsde, verbonden aan het tussenarrest van 19 december 2013, geschonden. In het licht van de opgeworpen schending van dit algemeen rechtsbeginsel, is het niet nodig het toepassingsgebied van de artikelen 23 en volgende van het Gerechtelijk Wetboek te onderzoeken.

Het enige middel is in die mate gegrond en die vaststelling volstaat voor de cassatie van het bestreden arrest.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het arrest nr. 119.750 van 27 februari 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2. Dit arrest zal in de registers van voormelde Raad worden overgeschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

3. De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertien februari tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,
met bijstand van	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques